

Čís. 15466.

Do rozhodnutí rekursního soudu, týkajícího se nucené správy nemovitosti povolené jako prozatímní opatření, jest dovolací rekurs nepřipustný.

(Rozh. ze dne 5. října 1936, R I 785/36.)

R e k u r s n í s o u d částečně vyhověl a částečně zamítl rekursy do usnesení prvního soudu vydaných ve věci vnucené správy povolené jako prozatímní opatření.

N e j v y š š í s o u d odmítl dovolací rekurs.

D ů v o d y:

Jde o dovolací rekurs ve věci prozatímního opatření. Podle § 402, odst. 2 ex. ř. ve znění čl. II, odst. 2 zákona č. 251/34 Sb. z. a nař. není proti rozhodnutím soudu druhé stolice ve věcech prozatímního opatření dalších opravných prostředků.

Čís. 15467.

Jak je posouditi s hlediska §§ 1036, 1037 obč. zák. nárok advokátův za práce podniknuté proto, by chovanec zbavený pro chorobu úplně svéprávnosti byl z ústavu choromyslných propuštěn.

(Rozh. ze dne 5. října 1936, R I 816/36.)

Žalobce — jehož žaloba na zaplacení palmárního účtu proti žalovanému byla pravoplatně zamítnuta — žaluje nyní žalovaného na zaplacení této částky znova a jako žalobní důvod uvádí, že obstaral záležitost žalovaného jako jednatel bez příkazu. K odůvodnění svého nároku uvádí, že manželka žalovaného ho žádala, aby pomohl jejímu bývalému manželu, který byl chován v ústavu choromyslných. S hlediska lidskosti a spravedlnosti projevil žalobce ochotu tohoto úkolu se ujmouti a dav si podepsati plnou moc žalovaným učinil v lednu 1935 návrh jeho vlastním jménem, aby žalovaný byl zbaven svéprávnosti pouze částečně a by byla jeho opatrovnice zbavena této funkce. **P r v ý s o u d** žalobu zamítl. **O d v o l a c í s o u d** uložil prvnímu soudu nové jednání a rozhodnutí.

N e j v y š š í s o u d zrušil usnesení odvolacího soudu a tomuto uložil, aby o odvolání žalobcově znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Žalobce opřel svůj nárok výslovně o ustanovení §§ 1036 a 1037 obč. zák. Tvrdil k jeho odůvodnění, že k žádosti dřívější manželky žalovaného navštívil žalovaného v ústavu, byl jím požádán, aby zařídil

u soudu, by jeho nynější manželka byla zbavena funkce opatrovníka a on byl propuštěn z ústavu, že žalobce konal potřebná šetření a podal příslušnou žádost u soudu za žalovaného. Poněvadž ten byl v době, kdy podepsal plnou moc pro žalobce, úplně zbaven svéprávnosti, jest pro nárok žalobcův proti žalovanému rozhodné, zdali žalobce svou činnost vyvinul jako jednání nutné k odvrácení škody hrozící žalovanému nebo sloužící k jeho prospěchu. V prvním případě šlo by o nutné jednání bez příkazu (§ 1036 obč. zák.), v druhém o jednání účelné (§ 1037 obč. zák.). První vyžaduje, aby pánu věci hrozila škoda přímá, aby ohrožovala jeho jmění a zákrok byl nutný. Taková nutnost se nepodává ze zjištěného stavu věci a nelze přisvědčiti odvolacímu soudu po této stránce. Ale nešlo u žalobce ani o účelné jednání bez příkazu ve smyslu § 1037 obč. zák. Podmínkou nároku podle tohoto ustanovení jest, aby ten, kdo jednal za jiného bez příkazu, provedl věc k zřejmému a převládajícímu prospěchu druhého. Avšak ani z toho, co žalobce sám přednesl k odůvodnění svého nároku, nelze usouditi, že jednal k takovému prospěchu žalovaného. Jest tu vycházeti z toho, že žalovaný byl jako osoba úplně zbavená svéprávnosti pod zvláštní ochranou zákona (§ 21 obč. zák.), že na prosté oznámení byl soud povinen učiniti potřebná opatření ve prospěch žalovaného, zvláště vyšetřiti všechny okolnosti důležité pro posouzení, neděje-li se žalovanému křivda. Ani z dalšího průběhu věci, jak byl nižšími soudy zjištěn, neplyne, že jednání, o které žalobce opírá svůj nárok, byla jediná cesta, jak by došel žalovaný ochrany, a že jednání žalobcovo bylo provedeno k zřejmému a převážnému prospěchu žalovaného. Vskutku také neměl žalovaný z jednání žalobcova prospěch, neboť žalovaný byl již počátkem února 1935 propuštěn z ústavu jako polepšený a odveden svou manželkou a podle zprávy ústavu se nepomýšlelo dříve na jeho propuštění vzhledem k jeho chorobě.

Čís. 15468.

Není závady, aby soud při stanovení odměny podle § 17 adv. ř. a § 1152 obč. zák. přihlížel i k úspěchu dosaženému pro klienta.

(Rozh. ze dne 5. října 1936, Rv I 1920/34.)

Nižší soudy uznaly ve sporu o advokátní odměnu podle žaloby.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Odvolací soud uvedl, že kdyby mezi spornými stranami byla ujednána odměna žalobcova určitým poměrem z docíleného úspěchu, šlo by o nicotnou úmluvu příčící se zákazu podle § 879 čís. 2 obč. zák., a že proto nelze žalobci přiznati takovou odměnu ani jako odměnu přímě-